

● ÚVODNÍK CHCEME

Amen, amen, pravím vám, že kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život a nejde na soud, ale přešel ze smrti do života. Amen, amen, pravím vám, že přichází hodina, a nyní je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a ti, kdo uslyší, budou žít. Jan 5,24 – 25

Únorové sborové shromáždění bylo něčím neobvyklé. Kromě toho, že sboroví starší žehnali společně sboru (což už ale začíná být únorová tradice), přijali jsme společně „Prohlášení o evangelizaci“.

V tomto prohlášení jsme neřekli nic neobvyklého ani nového. Proklamovali jsme, že věříme, že věčný život máme jedinečně skrze Ježíše Krista a že chceme tuto radostnou zprávu zvěstovat ve svém okolí. (Plné znění bylo zveřejněno v lednovém Sborovém dopise a je na sborovém webu www.praha.kaes.cz). Jak jsem již napsal, není to nic nového a pro evangelikální křesťany je to vlastně samozřejmost. Většinou by všichni s tímto prohlášením souhlasili. To, proč jsme tuto „samozřejmou“ věc vyjádřili, jsou otázky, které si klademe. Skutečně chceme evangelium zvěstovat? Děláme to? Daří se nám to? A je pro nás evangelium jen intelektuálně přijatou skutečností ovlivňující náš život po smrti, nebo je to naléhavá zpráva, která ovlivňuje náš každodenní život a doslova nás nutí o Ježíši a Boží nabídce mluvit s ostatními? Na tyto otázky jsme se snažili během shromáždění odpovědět. Jsou však tak závažné a týkají se celého našeho života, že se k té poslední ještě vrátím.

Pán Ježíš mluvil o autoritě, kterou mu Otec svěřil, a mluvil o vzkříšení z mrtvých. Jednou z důležitých skutečností je, že náš život není omezen tělesným narozením a smrtí. Přijde čas, kdy všichni budou vzkříšeni. Pro všechny ale nebude vzkříšení znamenat stejnou věc. Pro někoho bude vzkříšení znamenat vstup do plnosti věčného života s Bohem, který už začali žít tady na zemi, a pro někoho konečné oddělení od věčného Boha a život v ztracení. Není nějaká třetí cesta. Není očistec, kde se nějak skrze utrpení doočistíme pro věčnost, a nakonec se do ní, až na několik výjimečných darebáček, dosta-

neme. Jsou jen dvě cesty a my za sebe rozhodujeme, kde budeme, a můžeme v tomto rozhodnutí pomoci lidem kolem nás.

Kdo slyší a věří. Neuvěříme, pokud neuslyšíme. Lidé kolem nás neuvěří, pokud neuslyší. Proto je zvěstování evangelia tak důležité. Církev tu není jen od toho, aby čekala, že pokud někdo bude chtít uvěřit a bude se do církve hodně tlačit, tak mu evangelium řekne. Nejsme povoláni lidi zvát do sboru a na naše programy. Jsme povoláni zvěstovat Boží slovo. Samozřejmě, k tomu slouží různé programy, a pokud někdo přijme pozvání a přijde do církve, určitě by měl evangelium slyšet. Ale mnoho lidí do církve nikdy nepřijde před tím, dokud se nesetká s živým Ježíšem. A s tím se může nejlépe setkat skrze to, že my tam, kde jsme, v práci, ve škole, v domě, kde bydlíme, ve své rodině, evangelium zvěstujeme. Tím, jak žijeme, jednáme s druhými, a tím, co říkáme. Nemůžeme zajistit, zda někdo uvěří, ale můžeme zajistit, zda lidé kolem nás uslyší.

Slyšet ale nestačí. Potřebujeme věřit Otcí. A lidé kolem nás před tím, než uvěří, přemýšlejí nejen o tom, co jim říkáme, ale dívají se na nás, jak my sami Otcí důvěrujeme. Jak reagujeme v těžkostech? Jak reagujeme na selhání svá a na selhání lidí kolem nás? O lásce mluvíme, nebo ji prokazujeme? Víme, jak jsem podvědomě sledoval lidi, kteří mně evangelium zvěstovali, a jak mě mnohdy více než to, co říkali, zneklidňoval jejich život, protože oni měli něco, co já ne. Někteří byli moji vrstevníci a někteří lidé o hodně starší. U každého se důvěra k Otcí projevovala jinak. Když jsem je viděl, byl jsem jejich životem ujišťován v tom, že tomu, co říkají, skutečně věří. Ne, nežili život bez chyb. U některých jsem těch chyb dokonce viděl více, než bylo zdrávo. Ale jednali se svými selháními, nebyli samospravedliví a důvěřovali Bohu. Toulám potom, abych byl jako oni a aby moje svědectví v případě mého okolí bylo stejně úspěšné, jako bylo jejich vůči mně.

Lubomír Ondráček

● SLOUPEK

Modlitba je jedinečný kontakt se Svořitelem. Těším se, až v nebi Ježíše uvidím, ale modlitba je také setkání. Na začátku víry jsem k modlitbě přistupovala jako ke schůzce. Natěšená, roztěšená. Moc se to nezměnilo, jen jsem si trochu zvykla, že mohu a že slyší. Rozhovor s Bohem mi nezevšedněl, jenom je samozřejmější a častější. Je to podobně jako v manželství. Po 25 letech mi připadá normální, že Jardu každý den vidím a mohu s ním mluvit. Nejsem z něj už tolik „na větví“, jen někdy a není to vždy z lásky ☺. Stejně jako si v manželství lásku pěstujeme úctou a komunikováním, tak si připomínám všechny skvělé Boží činy a modlím se.

Nanda

<http://praha.kaes.cz>

Přihlásila jsem se už před dvěma měsíci, a ty jsi jediná osoba, která si mně přidala za přítele!

Z angličtiny přeložil Tomáš Božovský
Copyright Gospel Communications International,
Inc - www.reverendfun.com

PŘEČTĚTE SI

Celomodlitební	2
Přes Alfu na Sever	5
Setkání žen na regionu Sever	6
Ze zahraničního tisku	7
Bílá tma	8

● ZE ŽIVOTA SBORU

Celomodlitební

Celosborová modlitební je jedna ze sborových aktivit, která trvá skoro od začátku existence KS Praha.

*Zeptali jsme se proto na ni našeho pastora
Luboše Ondráčka.*

Každý z regionů má svou vlastní modlitební, většinou jednou v měsíci.

Proč si myslíš, že má význam „držet“ ještě celosborovou modlitební?

Modlitební začaly dost brzy po začátku obnovy sboru. Dlouho to byla setkání v neděli večer, kde se v podstatě scházelo jádro sboru. Modlilo se tam za sbor i za osobní potřeby jednotlivců.

Později se přesunuly na pátek. Pamatuji modlitební polonoci. Byly často ve Vilové a končilo se tak, aby lidé stihli poslední metro.

Nevím už přesně, kdy se modlitební přesunuly na pondělí a byly zařazeny do běžného provozu sboru. (Jednou měsíčně setkání plná vedení sboru, jednou měsíčně setkání vedoucích a jednou měsíčně modlitební.)

Určitě jsou důležité speciální modlitební skupiny i regionální modlitební. Celosborová modlitební nám ale dává širokou perspektivu a brání uzavření se do dílčích oblastí. Stále ji považuji za velmi důležité sborové shromáždění a myslím, že její význam ještě poroste.

Také jsme chtěli znát názor vedoucích přípravného týmu modlitební: Anny Slobodové, Mirka Hoblíka, Oty Kunzmann a Tomáše Dittricha

Nando, proč chodíš na celosborovou modlitební?

Ráda se setkávám s Bohem, ráda se scházím s lidmi, takže být s dalšími křesťany a zároveň s Bohem je pro mě ideální společnost pro večer. Společné děkování, uctívání a přimluvy mě inspirují. Jsme každý tak jiný a On nás spojuje. To mě vždy povzbudí. Také myslím, že Boží plán pro církev je, kromě získávání učedníků, přimluvná modlitba. Bohu leží na srdci náš sbor, naše země, světové události a chce ve svých milosti a moudrosti skrze nás – naše modlitby – mocně jednat. Toho se ráda účastním.

Tome, jaký význam pro sbor má podle tebe celosborová modlitební?

Bůh modlitby vyslýchá, ale když se nemodlíme, nemá co vyslýchat. Je dobré, když se všichni modlí sami, ale společná modlitba má zvláštní sílu. Pokládám ji za nezastupitelnou. Myslím, že ve velké většině společenství v naší zemi modlitební život za posledních 10 let velice upadl (mám k tomu i nějaké

konkrétní údaje), takže nízká účast na té naší modlitební jen kopíruje celkový trend. To ale v mých očích nesnižuje význam modlitební ani mou naději, že se zase naučíme spolu víc modlit a že nás zase bude chodit přes sto. Další význam celosborové modlitební vidím v tom, že pomáhá účastníkům v jejich osobním modlení. Já třeba nejsem „rozený modlitebník“ (a statisticky vzato je takových lidí mezi křesťany většina). Pomáhá mi, když někdy takových rozených modlitebníků nebo modlitebnic na modlitební potkám. Ovlivňuje mě jejich pomazání a učím se od nich. Sborová modlitební je taky místem, kde se člověk dozví i důležité věci, které se jinde tak snadno dovědět nemůže: co se ve sboru děje a za co se ve sboru i v naší zemi modlit.

Oto, v čem je hlavní poslání společných modliteb za sbor?

O důležitosti společných modliteb již bylo napsáno mnoho moudrých knih a řečeno mnoho povzbudivých slov.

Není tedy asi nutné je znovu opakovat, důležitější je podle nich začít jednat.

Pokud je navíc pravdivé slovo, které jsem přijal právě na modlitební za modlitební, a to, že: „na modlitbách se kromě jiného píší i dějiny místní církve“, jedná se o další dobrý důvod, proč se společně modlit.

Mirku, jakou úlohu mají chvály na modlitebních?

Mám za to, že pomazané chvály jsou na modlitebních naprosto zásadní. Jednak pozvedají našeho ducha a otevírají nám duchovní oči. Zaměřují nás na našeho Otce, na Ježíšovo dílo na kříži a můžou nás přivést ke skutečným Božím potřebám – k tomu, co má Otec na srdci. Když chválíme a uctíváme, ustupují do pozadí naše potřeby a touhy a Bůh nás může skrze Ducha svatého nadchnout jeho touhami a vizemi. Já osobně prožívám často během chval i nasměrování k dalšímu kroku v modlitbě.

Pravidelné modlitby probíhají ve sboru také každý čtvrtek ráno od 6:00 do 7:00 hodin. Svolal je asi před pěti lety starší KS Praha, Tomáš Dittrich.

Tome, proč?

Na čtvrteční ranní modlitební se modlíme za sbor a za církevní a politické záležitosti naší země. Cílem modliteb je proměna našeho sboru ze společenství uzavřeného do sebe ve sbor, který je zaměřený ven, přivádí nevěřící k Pánu Ježíši a který v Praze šíří hodnoty a moc Božího království. Z politických témat se věnujeme např. hazardnímu průmyslu. Dost jsme se modlili za volby, za Libora Michálka aj.

Informační setkání o vstupu do sboru

V našem sboru jsou vítáni hosté a rádi sloužíme a máme obecnoství i s těmi, kteří nejsou členy našeho sboru, ale sbor navštěvují. Současně rozlišujeme mezi členy a hosty a chceme pravidelné návštěvníky zvát k aktivnímu zapojení do sboru. Údy Kristova těla se stáváme ve chvíli uvěření, kdy nás Duch svatý zapojí do Kristova těla. Přesto členství v konkrétním sboru je důležitou součástí života křesťana. Ke svému duchovnímu růstu potřebujeme obecnoství Božího lidu, místo, kde jsme vykazatelní, a kde také sami sloužíme.

Rád bych pozval ty z vás, kteří zatím členy žádného sboru nejste a účastníte se života našeho sboru, ke zvážení, zda byste se nechtěli k našemu sboru připojit i závazně jako členové. Abyste tuto možnost mohli zvážet, pořádáme informační setkání o vstupu do sboru, jehož náplní jsou informace o záměru, hodnotách a fungování sboru. Seznámíte se také se základy

naší věrouky a je prostor k otázkám. Je možné domluvit i osobní rozhovor. Absolvování setkání nezavazuje ke vstupu do sboru.

Tato setkání jsou vhodná a potřebná i pro ty, kteří do sboru vstoupili v poslední době a dosud ho neabsolvovali.

Setkání má čtyři části. Tři jsou vyučovací a sdílecí a vede je hlavní pastor sboru, čtvrté setkání je pro ty, kteří se do sboru rozhodnou vstoupit a uskuteční se již s vedením příslušného regionu. **První tři setkání se uskuteční úterky 12. 4., 19. 4. a 26. 4. od 18:30 hod. ve sborové budově Na Žertvách 23 v knihovně. Setkání bude končit okolo 20:00 hod.** Pokud máte o setkání zájem, dejte to prosím předem vědět na e-mail:

lubomir.ondracek@kaes.cz
nebo tel. 724 435 300

*Těším se, že se s vámi uvidím a seznámím.
Lubomír Ondráček*

Zazdívání trhlín III

Před několika lety jsme zveřejnili jako vedení sboru dva články, kde jsme se vyrovnávali a případně činili pokání z věcí, které jsme jako sbor udělali špatně a za které jsme se cítili jako vedoucí zodpovědní. V posledních dvou letech jsme se intenzivněji věnovali prorockým, která zazněla ke sboru, a Pán nám ukazoval, kde jsme něco minuli, resp. udělali špatně, a kde je třeba něco vysvětlit. Na některých věcech jsme se podíleli osobně, některá se týkala vedoucích, kteří dnes už ve vedení sboru nejsou. Cítíme ale určitou kolektivní zodpovědnost jako starší sboru a za některé věci i zodpovědnost osobní. Proto chceme zveřejnit, k čemu jsme před Pánem došli, z čeho jsme činili pokání a co jsme vnímali jako neuzavřené.

Uvědomili jsme si, že jsme nevzali některé prorocké výzvy vážně. Předně opakované výzvy k týmovosti. Málo jsme tuto hodnotu střezili a v minulosti byl velký prostor pro individualismus. I díky tomu jsme někdy umožnili službu morálně nezralým lidem (někde došlo i k chybným ustanovením), přehlíželi, resp. tolerovali některá selhání vedoucích a nepečovali jsme dostatečně o ty, kteří byli povoláni. (Na setkání staršovstva jsme mluvili o konkrétních lidech a také jsme se některým současným i minulým členům sboru, kteří mohli být těmito chybami poškozeni, omluvili. S ohledem na soukromí zmiňovaných zde ale nechceme uvést konkrétní jména). Nevzali jsme dostatečně vážně slova, která mluvila o potřebě upevnit vztahy a zazdít díry v základech a to vedlo někdy i k rozdělení.

Některé nové sborové aktivity a služby jsme nepoměřili záměrem a hodnotami sboru a díky tomu docházelo k vyčerpání zdrojů (lidských i finančních) a u některých členů sboru ke zklamání.

Nebyli jsme vždy příkladem ve zvěstování evangelia a rozhodujeme se změnit toto jednání, jak jsme mimo jiné vyjádřili v prohlášení o evangelizaci.

Přes velkou štedrost sboru navenek jsme vždy nesměřovali finance ve správné proporcii na zvěstování evangelia a chudým, tedy konkrétně vdovám, sirotkům a imigrantům.

Když v roce 1999 Dan Drápal přijal výzvu k modlitebnímu zápasu a následně v roce 2009 tuto výzvu přijal opět Lubomír Ondráček, nepracovali jsme s ní dobře a modlitba nedostala takovou prioritu, jakou by měla podle těchto výzev a jako sborová hodnota „neustálá modlitba“ mít.

Před delší dobou jsme označili Petra Trantinu a Karla Čapka jako lidi, kteří mají prorocké pověření pro náš sbor. Když jsme toto pověření znovu zvažovali, jsme přesvědčeni, že bylo od Pána. Chybou ale bylo, že když se Karel ze služby stáhnul a Petr přijal povolání do jiného sboru, oficiálně jsme jejich pověření neukončili. Tímto to tedy činí-

me alespoň s časovým odstupem a děkujeme za jejich služby.

Jako starším je nám líto, že jsme v některých oblastech nestřežili dostatečně sbor a činí-

***Jako starším je nám líto,
že jsme v některých oblastech
nestřežili dostatečně sbor a činíme
z toho i takto veřejně pokání***

níme z toho i takto veřejně pokání. Chceme růst v posvěcení i moudrosti a dobře vykonávat to, k čemu nás Bůh povolal. K tomu potřebujeme vaše modlitby, povzbuzení i na-

Sonda do modlitebního života regionů

Jak probíhají modlitební tvého regionu, jak často a kolik se vás schází?

Ota: Setkáváme se každou neděli před regionálním shromážděním. Modlíme se zhruba hodinu. Témata jsou různá, od osobních potřeb členů regionu, přes potřeby regionální až po podněty celosborové. Počet modlitebníků se pohybuje mezi dvěma až deseti.

Mirek: Regionální modlitební máme vždy před shromážděním od 9:15 do 9:55. Vede je Pepa Hejnic a schází se nás okolo 5 až 15 osob. Je to vlastně modlitební pří-

prava shromáždění. Někdy jsou modlitební provázány chvalami, občas přicházejí prorocká slova. Jako zásadní vidím modlitební staršovstva. Ta je pravidelně na začátek našich setkání. V první části jenom chválíme, uctíváme a hledáme Boží tvář, Jeho slovo do naší konkrétní situace a Jeho směřování. V přímluvách se pak věnujeme lidem, o kterých víme, že jsou v nějakých těžkostech, nebo nás o přímluvy požádají. V poslední době jsme se rozhodli, že se budeme také pravidelně na staršovstvech modlit za vedoucí skupinek a další staršovstvo za vedoucí nedělek. Kromě těchto modlitebních probíhají některé skupinky, které jsou modlitebně zaměřené. Jedna z nich je tzv. MBJ (modlitební bojová jednotka). Název je převzatý z dětské skupinky, která se scházela před několika lety pod vedením Ráchel Bícové. Zaměřením této skupinky je vstupovat do duchovního boje tam, kde nás Bůh do něj povolává. I tady necháváme hodně prostoru na očekávání, chvály a uctívání. Někdy této části věnujeme celou hodinu, tedy 50% celkového času. Někdy se chvály a uctívání prolínají celým setkáním. Často přicházejí prorocká slova, jejichž linii se pak snažíme

pomenut, pokud bychom se odchýlili od sborového záměru nebo umožnili a tolerovali hříchy. O všechny tyto tři věci vás prosíme.

Pánu předložíme na společném setkání starších a vedoucích prorockých, která se dosud nenaplnila a o kterých věříme, že jsou od Pána a stále platí a budeme ho prosit, aby je ze své milosti naplnil.

Za staršovstvo sboru Lubomír Ondráček

Zazdění trhlín SD 2/2004 • Zazdívání trhlín II. SD 5/2004 • Trhlíny III. SD 3/2005

Prosím, prorocké pro sbor pošlete na adresu: prorockytym@kaes.cz

Miloš: Regionální modlitební máme 1x měsíčně, zpravidla první úterý po prvním regionu, aby se to nepletlo. :-). Schází se nás obvykle 5-10. Modlitební probíhá tak, že já přinesu

(a také účastníci modlitební) aktuální témata a ty promodlujeme. Zároveň jsme otevření modlit se za věci, ke kterým cítíme vedení, nebo nám leží na srdci. Kromě toho je příležitost k modlitbám každou neděli od 18. hod u Dagmar Blažkové doma.

Zdeněk: Na regionální modlitební se nás schází od 2 do 6 lidí. Modlitební máme jednou za měsíc v pátek. Na začátku chválíme a uctíváme. Pak přijdou většinou na řadu modlitby za různé potřeby a aktuální témata. Někdy i mluvíme o důležitých věcech, abychom měli jednotu. Osobně mám zkušenost, že nejlepší nedělní shromáždění bývají po páteční modlitební.

900 km

● SBOROVÉ AKCE

Celosbor v únoru

Toto shromáždění jsme všichni napjatě očekávali. Jak s námi bude Bůh jednat? Co se každý o sobě nového dozvíme? Změní nás Duch svatý? Hlavním programem bylo společné prohlášení o evangelizaci, jehož text jsme si mohli předem pročíst ve Sborovém dopise, nebo na webových stránkách sboru.

Nejprve Petr Kácha zahájil setkání chválou. Hrál skupina Karla Petkova ze Severu.

Než nastoupil Luboš s kázáním, přišel Michal Klesnil vyřídit od Boha vzkaz, který pro nás všechny přijal. „Miluji vás a raduji se z každého, kdo věří víc neviditelným věcem, než viditelným. Jste můj lid, královské kněžstvo, věrte tomu, co je v Bibli – co o vás říkám já. Chci si vás mocně používat.“ Luboš nás na začátku poprosil, abychom se modlili za Petera Gama a hlavně za Daien, jeho manželku, která je vážně nemocná. To jsme hned udělali.

Luboš se zamýšlel nad veršem v Zj 4 - 5a v souvislosti s částí našeho sborového záměru, kde se říká: „Chceme sdílet evangelium...“ Chceme to opravdu? A děláme to? A daří se nám to? Efezským Ježíš říká pozitivní věci, ale také to, že opustili první lásku. Aby se rozpomněli, kde ji ztratili a vrátili se. Luboš řekl: „Přemýšlel jsem o tom v souvislosti se zvěstováním evangelia. Opravdu jsme někde byli, ztratili se a potřebujeme se vrátit.“ Když jsme objevili v Bibli, že je napsáno, že máme věčný život (1Jn 5,11-13), byli jsme tím zasaženi a chtěli to říct ostatním.“ Luboš pak mluvil ze srdce mnohým, když se svěřil, že chce říkat evangelium, ale nedělá to tak, jak by chtěl. Potom vyjmenoval několik věcí, které se tváří jako překážky a řekl také, jak se s nimi vypořádá.

Stud a obavy – překonejme je, vždyť maximálně dostaneš pár facek. Tady nejsou křesťané zabíjeni.

Co říkat? Nastuduj to!

Jak zvěstovat? Osobním příkladem v běžném životě se podobat Ježíši – to vyvolá otázky. Osobní evangelizace je přirozená, akce jako Alfa, DDZ a jiné jsou pomocné věci. „Výsledky nás povzbudí, nevzdávejme to – že je ‚tvrdá půda‘, nečekejme!“

Na vlastním pohřbu toho už mnoho neřekneme,“ povzbuzoval nás Luboš.

Pole se bělají ke žni. Právě proto, že je u nás devadesát procent nevěřících, můžeme zvěstovat záchranu.

A co je cílová skupina? Všichni hledající. Hledají v různých podivných směrech, kterých je tu opravdu hodně.

Někdy vyhlížíme „lepší metodu“, ale

není to v metodě, je to v našem srdci.

Cílem naší priority je, aby nám srdce hořela pro ztracené.

Pak Michal přečetl Prohlášení o evangelizaci, a kdo souhlasil a přidal se, stvrdil svým: „Amen“. Nakonec vedoucí a starší všem žehnali a modlili za každého, kdo potřeboval.

Nanda

0 Hostivařské místní skupině

Již spoustu let máme na regionu Vršovice, dnes regionu Praha - Střed, vizi přinést evangelium do oblasti vymezené přibližně územím Hostivaře a Petrovic. Pán Bůh tuto vizi potvrzoval řadou prorocství a mezi jiným zjevil i skutečnost, že zde v jeho čase vznikne nový region. Proto se zde konala během let řada modlitebních procházek, v nichž se sourozenci modlili za lidi, kteří tu žijí, za srdce nakloněná evangeliu a za pád různých duchovních překážek. Dlouholetým nositelem „hostivařské“ ideje byla a je rodina Pepy a Zuzany Hejnicových, kteří postupně zapálili domácí skupinku ve svém bytě, spolu s Vaškem a Monikou Kordulovými.

Praha 15 je zvláštní místo. Kromě aktivní římskokatolické farnosti ve starých Petrovicích a další farnosti ve staré Hostivaři zde není žádné živé církevní společenství. Převážně panelová výstavba, velká hustota obyvatel, místy vilové čtvrti. Praha 15 má navíc ještě malebné oblasti původní selské zástavby v oblasti staré Hostivaře kolem kostela Stětí sv. Jana Křtitele (dost možná románského původu) a v oblasti starých Petrovic kolem kostela sv. Jakuba (13. stol, oba se zachovanými freskami ze 14. stol.). Pro křesťany je také důležité, že v samém cípu obvodu, v sousedství staré Hostivaře a dosud zeleného Trojmezí, sídlí Křesťanské gymnázium, jedno ze dvou křesťanských a katolických gymnázií v Praze, škola, do níž s požehnáním chodí řada dětí ze sboru i z evangelikálních církví.

Koncem minulého roku jsme přijali impuls k dalšímu kroku: Začít něco skutečně dělat, aby se vize regionu stala realitou. Modlili jsme se a přemýšleli, kudy do toho; vždyť nás je na jednu trochu větší skupinku. Bylo nám jasné, že náš růst znamená otevřít se především pro nové lidi z okolního světa. Rozhodně nebudeme oslabovat pozice církve skrze „turistiku“, a to ani v rámci sboru, ani mezi denominacemi. Naopak chceme být požehnáním i pro ostatní farnosti a sbory z blízkého okolí. K tomuto dflu jsme přijali požehnání a poslání starších našeho regionu Praha - Střed, jehož jsme všichni členy.

Vzpomínali jsme také na počátky 90. let, kdy vznikala struktura regionů. Tehdy bylo

jasné, že budoucí místní církev se bude vyznačovat také samostatným scházením. Rozhodli jsme se tedy po vzoru našich „otců“ z 90. let mít jednou v měsíci v neděli odpoledne vlastní shromáždění, kolem jehož přípravy vyrostlo několik sejítí dalších – modlitebních i organizačních. Toto shromáždění, poslední neděli v měsíci odpoledne, má být hlavně evangelizační; povídání nad kávou a pohoštěním, se čtením z Písma svatého, s krátkým slovem, s modlitbami a s chválami. Díky dobrým ekumenickým vztahům nám otevřeli dveře v krásném sálku hostivařské fary, v Domkářské ulici 1, Praha 10.

Jednou z hodnot pro budoucí region, která vyplynula z modliteb a rozhovorů, je společenství jakožto domov. Domov je tam, kde vás mají rádi, kde se cítíte přijatí a svobodní. O tom bylo naše první nedělní kázáníčko. Přišlo na něj několik milých hostů, věřících i nevěřících. Pán Bůh nám ale hned ukázal, že domov vzniká tak, že On, pozván, vejde a učiní si domov v našich srdcích. A teprve pak bude skrze nás tvořit domov pro nás i naše okolí. Je to záměna na základě slova: „Hleďte nejprve Boží království a vše ostatní vám bude přidáno.“ Byli jsme také pozváni k přijetí Kristova jha, které sice netíží a netlačí, ale toto jho stále zůstává nástrojem k práci – k tahu Božího pluhu.

Druhé, únorové setkání, proběhne ještě před vyjitím tohoto čísla SD s tématem modliteb za potřeby lidí, třetí bude 27. března od 15:30 zaostřené na mládež: „O nás s námi“. A takto dále každou poslední neděli v měsíci ve stejný čas.

Chceme být otevření, a tak jsou zváni všichni: pokud máte nějaké nevěřící přátele, zvláště z okolí, přijďte s nimi posedět, popovídat, zaposlouchat se, okusit. Protože je ale sálek poměrně malý, je vstupenkou pro členy sboru pozvaný hledající člověk. Kéž mu zde Bůh požehná. To, v čem hledáme požehnání i skrze modlitby sourozenců celého pražského sboru, je především Boží jednání a milost pro naše hosty i pro nás, naše odvaha zvát lidi, ale i ochrana před různými tlaky, které od počátku prožíváme.

Díky.

Arnošt Kobylka

10 hodin jízdy

● JAK JSME KDO UVĚŘIL

Přes *Alfu* na Sever

Mám-li začít své svědectví, jak jsem uvěřila, nemůžu minout své dětství. Vyba-
vuji si krásné prázdniny
u strýce v Beskydech, kde
jsme mj. pásli krávy, či
u babičky v Jeseníkách.

Pak rodiče, kteří nás
měli a stále mají velmi rádi. Jejich vzájemný
vztah však byl většinou velmi komplikovaný,
neharmonický – časté hádky, alkohol
na straně táty, mámino nepřijetí sebe sama,
psychické problémy...

Vzhledem k povaze zaměstnání obou
rodičů (sochař a keramička) jsme také čas-
to neměli moc jídla, naši si půjčovali pení-
ze, aby nás mohli nakrmit...celková situace
tedy nebyla vůbec jednoduchá. Jeden čas
jsme měli být (já a má dva starší sourozenci)
rodičům odebráni...

Pro mě samotnou byly nejtěžší hádky ro-
dičů...smutek střídal strach o tátu, aby se mu
cestou z hospody něco nestalo...

Čím víc se vztah mezi mámou a tátou
zhoršoval, tím víc mě to trápilo, chtěla jsem
jim pomoci, chtěla jsem prostě mít rodiče,
kteří se mají rádi. Snažila jsem se je usmíro-
vat, byla jsem ale čím dál unavenější a smut-
nější. V roce 1995 uvěřila moje sestra. Občas
jsem s ní chodila do shromáždění, kde mě tu
a tam něco zaujalo, ale v podstatě to pro mě
byl jiný svět s podivnými lidmi. Další setkání
s Bohem bylo na škole (asi ve 20 letech). Do-
stala jsem pozvání na křesťanskou skupinku
– myslím, že se mi tam líbilo. Pamatuji si
ale, že jsem si tehdy sama řekla, že uvěřit by
znamenalo přijít o spoustu věcí i lidí, a to mě
odradilo. Tehdy jsem ještě nevěděla, že bych
s případnou ztrátou dostala něco lepšího, tr-

valejšího, úžasnějšího...bezpodmínečně mi-
lující Boží lásku!

Ve 22 letech jsem otěhotněla. Bylo jasné,
že si dítě prostě nenechám. Nedokázala jsem
si představit mít dítě, studovat...byla jsem
rozhodnutá jít na potrat – a ani jsem neměla
výčitky. Přímou v přijímací kanceláři nemocni-
ce jsem bez předchozího rozmyšlení na otáz-
ku, jak se jmenuji, vykřikla: „Já si to dítě
nechám!“ Polila mě obrovská radost. O mém
rozhodnutí dát dítě pryč věděla pouze sestra,
která se za mě modlila. Náš syn Honza (teď
už osmnáctiletý) je jedním z největších darů,
který jsem mohla dostat! Díky Bohu! Přesto
to nebyl okamžik, který by můj život změnil.

Když mi bylo asi 30, byla jsem opravdu
zoufalá. Máma s tátou se tehdy hodně hádali
a můj smutek z nenaplnění vlastních rodi-
čů mě velmi sklíčil. Nedovedla jsem si
představit takto dožít...A někdy tehdy jsem
vyslovila tu pro mnoho z vás známou větu:
„Pane Bože, jestli jsi, prosím, změň tuto situ-
aci, udělej něco“...V tu chvíli se nezměnilo
vůbec nic. Postupně jsem se ale začala měnit
já (což se díky Pánu děje stále) a začal se mě-
nit i můj pohled na celou situaci. Pár týdnů
či měsíců poté mě „někde“ oslovil letáček
kurzů Alfa a zároveň jsem si na internetu na-
šla křesťanské společenství nejbližší svému
bydlišti. Shodou okolností to bylo Křesťan-
ské společenství Praha Sever, kde jsem taky
byla v roce 2006 pokřtěná a kde doposud
prožívám pěkný čas.

Vztah mých rodičů se příliš nezměnil...
ale mám naději, že se tak jednou stane. Jsem
vděčná Pánu za svoji rodinu, za každý den,
kdy se na něj můžu obracet, chválit jej, prosit
za odpuštění. Amen!

Věra Fidrichová, z regionu Sever

Na stráží

Ve sboru se také pravidelně setkává Modlitebně
prorocký tým. Co je jeho náplní jsme se zeptali
současného vedoucího, Miloše Kačírka.

Náplní PMT je postupně uskutečňovat následující
činnosti: a) **V rámci prorocké složky: vyhod-
nocovat prorocktí pro celý sbor** (dosud jsme
rozsoudili cca. 100 stran a staršovstvu předložili
podklad i s návrhy, jak rozumíme praktické aplika-
ci) a pomoci, aby se tak dělo i na regionech

- pokusit se, aby se příslušné výstupy dostaly
k vedoucím a do sboru (např. do Sborového dopi-
su, na setkání starších, vedoucích, atd.)
- být strážcem toho, co Bůh řekl skrze prorocktí
- sloužit jako přijímač (radar) Božích záměrů pro
sbor a také kormidlo směru
- doptávat se na požehnání a pomazání regionů
a na to, co podvazuje, proč tam není Boží moc
- pomoci lidem, kteří nevidí ovoce své služby,
protože nevědí, co po nich Bůh chce. Někteří
musí začít očekávat, že k nim bude Bůh mluvit,
jiní lépe poslouchat
- pořádat kurz Užívání duchovních darů

b) **V rámci modlitební složky:**

- mít vizi pro celý sbor i regiony, členové mají mít
vazbu na modlitební skupinky ve svém regionu.
- modlitby za regiony – modlit se s pastory před
celosborem – od 14:30
- modlit se za celosborová shromáždění a shro-
máždění vedoucích
- sloužit jako vysílač (modliteb), aby se zjevená
konkrétní Boží vůle uskutečnila
- vymodlit týmy – evangelizační (již se objevil ko-
lem Jardy Slobody v souvislosti s „Dny dobrých
zpráv“), učitelský, pastýřský a apoštolský, popř.
diakonský
- klást Hospodinu otázky a čekat na odpovědi
– „nehasit“ jenom problémy a reagovat na tlak
okolností, ale modlit se podle toho, co už Bůh
řekl, jaký je pozitivní plán pro sbor a regiony, aby-
chom naplnili jeho poslání.

Složení: Bohouš Zapadlo, Zdena Brázdilová, Ma-
rianna Horvátová, Anna Slobodová, Oldřiška Ší-
pová, Václav Kordula, Marcela Láníková, Zdenek
a Dana Paulusovi, Zdena a Miloš Kačírkovi, To-
máš Ditrich, Magda Louthanová, Eva Bartošová.

Tři děti v autě

Pozdrav z prázdnin
video je v příloze

Nejvíce se mi líbí lety
na lyžích

● JAKÉ TO BYLO

Setkání žen z regionu Sever z pohledu tří generací

Jednou jsem takhle seděla vedle Jáji ve sboru a už byl konec shromáždění a byly nějaké ohlášky. Byly ohlašovány takové běžné události, ale mezi nimi i něco naprosto nového – setkání žen našeho regionu. Přemýšlela jsem, jestli tam půjdu, jestli na to nejsem ještě moc mladá, ale Jája měla hned jasno za nás za obě ☺.

A tak jsme se sešly v sobotu odpoledne na Palmovce a čekalo se, až se všechny napojíme, najíme, vypovídáme, a pak se začalo. Myslely jsme, že začneme nějakou seznamovací hrou (žen na našem regionu je dost, takže jsme se všechny neznaly), ale to se bohužel nestalo.

Po krátkém představení pro nás měla Věrka připravené krátké slovo, a potom nás sledovala velmi poučná diskuze. Bylo opravdu velmi zajímavé slyšet různá svědectví a zážitky od někoho, komu už bylo třicet. Potom už následovalo jen občerstvení, plné mnoha výtečných buchet, koláčů a chlebičků. Celkově si myslím, že toto setkání bylo opravdu moc pěkně připravené a zorganizované, mohla jsem slyšet věci, ke kterým bych na nedělních shromážděních neměla příležitost, a hlavně jsem mohla strávit čas s opravdu velmi vzácnými, zkušenými a staršími ženami, což je pro mladé dívky opravdu moc důležité. Takže to bylo super a těším se na další podobné setkání ☺.

Betty Šejbová

Není nad to, občas vybočit z vyježděných kolejí a zkusit něco jiného. Sobotu většinou trávím venku v přírodě, ale tuto sobotu jsem zvolila jinou variantu. Konal se pokus – setkání žen z našeho regionu. Neměla jsem přesnou představu, co očekávat a myslím, že jsem nebyla jediná. A byla jsem příjem-

ně překvapená. Byl to společně prožitý čas s ostatními sestřičkami z regionu, zamyšlení nad tím, co můžou dát a taky přijímat různé generace žen ve sboru. Také připomínka toho, jak velké požehnání máme v tom, že u nás našly duchovní domov jak mladé, úžasné a nadšené boží dcery, tak maminky obklo-

pené svojí omladinou, ale i starší, zkušené a moudré sestry, stojící na modlitební stráž.

V malých skupinkách se dalo popovídat o tom, co nás tíží a pomodlit se za sebe navzájem. Nakonec bylo dost času na průměrné rozhovory (dokonce i s pohoštěním) třeba s těmi, které tak moc neznáme. Po bohoslužbách na to totiž málokdy nějaký čas vyšetříme. A tak si myslím, že nějaké opakování by v budoucnu neškodilo. Vždyť jsme nakonec rodina, a ta spolu tráví víc času nežli dvě hodiny týdně.

Jana Ryklová

Setkání žen regionu SEVER se konalo v sobotu odpoledne od 15 hodin. Vhodně zvolený čas, pomyslela jsem si: bylo nás víc jak dvacet a obsadily jsme téměř všechny židle dolní místnosti na Žertvách.

Věrka Ondráčková měla výborné úvodní slovo o našem naplnění v Bohu, které potřebují ženy všeho věku – a každé z těchto období nám dává možnost poznat Ho jinak. Z toho pěkně vyplynulo, že se ženy vzájemně potřebují sdílet napříč generacemi a jsme si vzájemně obohaceny – ať už jiskrou mladé síly, odhodlání a víry nebo mateřskou něhou a vytrvalou péčí, či krásou dobroty a prověřené víry, která se, navzdory vráskám, usmívá vstříc dalším dnům.

Mohly jsme si v malých skupinkách vzájemně požehnat – to bylo silné a intimní, cítila jsem Ježíše. Pak jsme se pěkně rozpovídaly a neformálně pokračovaly v rozhovorech u kávička a dobrůtek – takže na řadu přišly i výměny receptů. :-)

Jsem moc ráda, že jsem mohla mluvit i s několika sestřičkami, se kterými jsem si za celé roky ve sboru neměla čas popovídat.

Díky moc Věrko a Marto, že jste se toho zhostily, díky, mé sestřičky, že jste přišly. Děkuju, Pane, že jsi nám to dal a byl tam s námi!!!

Jitka Chalupová

Když mě Věrka předávala pozvánku na přátelské posezení při kávě a čaji, odpověděla jsem popravdě, že ještě nevím, protože naše děti a šest vnoučat se pilně starají o to, aby nám nebylo smutno. Na sobotní odpoledne se nikdo neohlásil, odpolední čas mi vyhovuje, kávičku mám ráda a své sestřičky z regionu ještě víc. Přijala jsem to jako příležitost k bližšímu vzájemnému poznání a těšila jsem se, že na popovídání bude více času, než před nedělními bohoslužbami.

Mé očekávání se naplnilo, líbilo se mi, že jsme se sešly v hodně pestrém věkovém zastoupení, od svobodných dívek, přes mladé maminky a ženy středního věku, až po nás, babičky – a že jsme si i přes ten značný věkový rozdíl vzájemně rozuměly. Byla jsem ráda, že Slovo, které nám Věrka moc hezky předala, bylo právě o roli ženy podle Božích rádd, o snášenlivosti, o čistotě v mluvení i v konání, o tom, že jsme v každém věku pro Boha i pro své bližní cenné a důležité. Zvláště v dnešní době je potřebné připomínat, že dobré manželství i dobrá rodina je nejlepším důkazem toho, že Boží rády bereme vážně a toužíme je naplňovat ve svých životech.

Myslím, že setkávání žen napříč generacemi je prospěšné pro všechny zúčastněné. Některé zkušenosti nás, starších, jsou někdy těžko sdělitelné, ale i tak je dobré si povídat o tom, co prožíváme a snažit se o vzájemné pochopení. Každá generace má své problémy, o kterých je užitečné mluvit, hledat možnosti vzájemné pomoci, obohacovat se navzájem sdělenými prožitky i zkušenostmi a budovat čisté a upřímné vztahy.

Jsem svědčena, že i to naše první přátelské posezení bylo dobrým vykořením tímto směrem. Přimlouvala bych se za to, aby i při dalších setkáních bylo po kázání z Božího slova ponecháno dostatek prostoru pro otevření jakéhokoliv tématu k rozhovorům a k modlitbám.

Ze sobotního setkání mám hezký pocit, bylo to příjemné odpoledne a moc děkuji všem sestrám, které se podílely na přípravě i průběhu tohoto setkání.

Libuše Chlumecká

● ZE ZAHRANIČNÍHO TISKU

Čítanie naše každodenné ...

Je nový rok a v našich zboroch rozdáваме rozpis čítania. V nasledujúcich riadkoch chcem priblížiť, čo to vlastne je, a aj pripomenúť jeho zmysel a požehnanie.

Vydáva ho Reformovaná kresťanská cirkev a dávkuje prečítanie celej Biblie v 3-ročnom cykle, súčasne SZ i NZ. Sú aj iné rozpisy čítania Biblie – viac či menej intenzívnejšie. Prečo používam práve tento?

Po našom obrátení sme u Wiesnerovcov raňajkovali a pritom čítali Bibliu. Bol som vtedy veľmi zložitý a rozvratý človek, Bibliu som miloval, no aj som sa v nej topil. Hľadal som všetko a hneď, používal slovníky, študoval ...

Tieto raňajky ma dostali. Spolu s Jankou sme po prvýkrát čítali text a hneď naň reagovali. Jednoducho, bez špekulácií, s prostou modlitbou, aby k nám Pán cez Písmo hovoril. On hovoril ku každému a dohromady to bolo niečo úžasné!

Moja zložitosť a komplikovanosť bola navždy preč. Našiel som cestu, ako prichádzať k Bohu každý deň a prijímať Jeho oslovenie, usmernenie a duchovný pokrm. Odtedy sme tieto „raňajky“ ponúkli už veľakrát. Je to jeden z pilierov nášho duchovného života.

Pri rannom čítaní nejde v prvom rade o štúdium. Nedávam si otázky: Čo tento pojem znamená? Aká bola vtedy doba? Aké postavy tu vystupujú... atď. Štúdium je dôležité, ba nevyhnutné, dáva rámec výkladu a vovádza nás do Božej pravdy i súvislostí, bez ktorých neporozumieme. Štúdium si vyžaduje oddelený čas, ranné oslovenie vyvažuje a koriguje, nie však nahrádza. Bez štúdiá písma nás zvedú vlastné predstavy, bez denného oslovenia uviazneme v teórii a vyschneme. Potrebujeme oboje.

Pri rannom čítaní teda ide o oslovenie. Moja otázka je jednoduchá: Čo mi tu, Pane, hovoríš?

Často mi Pán pripomenul veci, ktoré nešúviseli priamo s čítaným miestom. Inokedy ožili okrajové verše alebo slovák... Skrátka,

pri komunikácii nie je dôležitá znalosť a poznanie, ale viera a pokorná úcta s ochotnou poslušnosťou. Znalosť a poznanie nám odfiltrujú nebiblické nápady, ale počuť Boží hlas (a to každý deň) je zaslúbenie pre všetkých, čo sú Ježišovými ovečkami (Jan 10:27), aby sme Ho mohli nasledovať.

Ako sa uchráňame pred falošnými uzávermi z čítania?

Používam pomôcky, ktoré sú vždy po ruke: modlitbu, ktorej verím – keď poprosím, aby Boh Otec ku mne hovoril, tak mi nepodá hada (Luk 11:11-13) a svedectvo Ducha v mojom duchu, že toto mi hovorí môj Pán (Rim 8.16). Zo skúsenosti viem, že mnohí veriaci počujú Boží hlas, ale neučia sa ho rozpoznávať, nerozlišujú ho. Potom vyrastú a ich komunikácia s Bohom zostáva hmlistá, neosobná. Počuť Boží hlas je neuveriteľná vzácnosť na jednej strane, ale je určená pre všetky Božie deti, nie pre elitu.

Deti sú bezprostrednosť a dôvera pri našich prvých „raňajkách z Písma“ mi zostala dodnes a učím jej všetkých, ktorým dostanem milosť sa venovať. Počuť Jeho hlas a nasledovať Ho patrí k základom života viery.

Boli časy, keď som skoro odchádzal z domu do práce. Vtedy som čítal text NZ pri

horúcej káve. SZ som si nechával na večer. Vždy s modlitbou pred a po sa snažím odpovedať Pánovi. Vážim si to, že ku mne hovorí. Požiadal som Pána, aby ma naučil rozumieť načo veci sú, aby som ich nikdy nepoužil nesprávnym spôsobom. Aby som nikdy nepoužíval ľudí kvôli veciam... A verím, že mi to nielen dnes prízvukoval, ale moju modlitbu aj splnil. Takto sa denne krok za krokom mením na Jeho obraz. Obnovujeme svoju myseľ Jeho slovom v Duchu (Ef 4,23). Nikdy nepodceňujeme tieto každodenné kroky, bez nich nebudú tie väčšie mať trvácnosť.

Uvediem ďalšie plusy. Plynulé čítanie je veľkým darom. V časoch, keď som preskakoval z miesta na miesto, som si vyberal, čo kde ku mne prehovorí. Často som to ovplyvnil. Po určitom čase už viete, kde sa nachádza často slovo „beda“... Čítaním podľa rozpisu nie som v pokušení vyberať si, prijímam slovo za slovom.

Verte, každodenné čítanie zďaleka nie je samozrejmom výbavou dnešných kresťanov. Žiaľ!

Pridanou hodnotou bolo pre mňa vedomie, že čítam to isté slovo ako moji priatelia. Prežívali sme spolu nielen naše zápasy, ale aj Božie vedenie cez Jeho slovo. Často sme si volali a delili sa o to, čo k nám Pán hovoril. Každý, koho sme priviedli k Pánovi, dostal medzi prvými a najväčšími pokladmi od nás toto každodenné raňajkovanie z Božieho slova. Aj na webovej stránke je to moja najnavštevovanejšia strana. Mnohí ju čítajú v práci, keď nestihnú doma ... a pre mnohých sú povzbudením komentáre, ktoré náš raňajkový stôl zväčšujú na celé mesto alebo krajinu.

A niečo špeciálne na zaver. Stretol som sa osobne s kňazom reformovanej cirkvi, ktorý zostavuje každoročne verše čítania. Povedal mi, že sa v cirkvi rozhodli nepridávať k textom nijaký komentár, aby neobmedzovali Ducha pri oslovení veriaceho. Tento postoj úcty sa ma veľmi dotkol. Nuž, pre to všetko sme zostali tomuto rozpisu čítania verní s požehnaním dodnes...

Igor Rosa

pastor bratislavského sboru Christiana

Dohnalovi se chystajú na setkání se sborem

● SBOROVÉ AKCE

Mníšek

Na speciální, chválící setkání v Mníšku pod Brdy jsem se těšila, a zároveň byla zvědavá. Zdá se to být dobrým nápadem spojit v „dobývaném“ městě modlitby a chvály, ale jaké to bude?

Když jsem spolu s ostatními účastníky z regionu Západ přijela, bylo v kulturní místnosti v Domě seniorů okolo dvaceti lidí. A spolu s námi a dalšími příchozími přes třicet.

Převažovali mladí, hlavně ze skupiny chval IHOP. Hudebníci a tanečníci s prapory byli velice povzbudiví. Jejich radostné nadšení je inspirující, a tak jsme si Boží blízkost užívali od začátku společně. Hudebníci, mníškovští a my, přespolní modlitebníci. Miloš Poborský krátce shrnul historii vize zbudovat v Mníšku sbor: Kdysi tady měl skupinku Martin Čunek a před několika lety ji

předal Milošovi. Na skupince přijali Boží plán založit tu jednou křesťanské společenství. Luboš Miloše doplnil připomenutím záměru našeho sboru „Kristem proměněné životy“, kde je jedním z bodů zvěstování evangelia. Pak jsme šli „na věc“.

Chvály doplňovaly modlitby, prorocství, čtení Bible, zjevení. Jedno z vidění, které nám popsala Kája, mi zvlášť utkvělo: „Viděla jsem takový malý měch na vodu, byl bez vody, seschlý, takový malý, malinký...“ „Mníšek!“, vykřikl někdo. „Ano“, pokračo-

vala Kája, „takový míšek, který se na jednu začal plnit vodou. Plnil ho Bůh, víc a víc, až byl veliký a přetékal. Potom z té vody, která byla okolo a všude se rozlévala, začaly vyskakovat plamín-

ky ohně. Jeden vedle druhého, přibývalo jich, až to byla celá plocha s vysokými plameny.“

Na závěr byl čas na žehnání „zárodku“ budoucího sboru. Byla to radostná a zároveň vážná až slavnostní chvíle, kdy jsme spolu s žehnáním i prorokovali. Modleme se dál a vyhlížeje, co se bude dít. *Nanda*

Bílá tma

Milí bratři a sestřičky, budu vám vyprávět příběh, který se stal relativně nedávno, někdy na začátku druhé poloviny minulého století. Byl únor, drobně sněžilo a zájezdový autobus se blížil ke Špindlu. Těšil jsem se, jak se proběhnu po hřebenech, jen tak nalehko, na Výrovce si dám gulášovku a pomažu nazpátek. Jenže počasí neslibovalo nic příjemného. Už u lanovky mě varovali, že nahoře to fouká a horská služba nikoho dál nepouští. Nedbal jsem a vyrazil směrem ke Klínovému boudám. V lese to šlo, vánice zuřila kdesi nahoře v korunách stromů, ale jak mě les vydal otevřenému terénu, dostal jsem fac-ku. Vítr proti mně hnal tuny sněhu, stopa zavátá, tyče se ztrácely v bílé tmě. Závěje jsem přelézal po čtyřech, lyže mi klouzaly, oči zalepené ledem. Měl jsem v úmyslu zapadnout do Bífě Na Rozcestí a tam tu sibiřii přečkat. Bífě jsem asi ve vánici minul, plazil jsem se od tyče k tyči a pak to přišlo. Náhle a zákeřně. Ruce a nohy mi zhdrovatěly,

energie došla. Spadl jsem do závěje a neměl sílu vstát. Napadlo mě, že asi opravdu potřebuji odpočinek, jen na chvíličku zavřu oči, jen malou chvíličku. A už jsem odplouval. Nevím jak dlouho a nevím kam. Ale vím, že najednou jsem měl pocit, jakoby mnou někdo třásl a naléhavým hlasem říkal: „Probud se, vstaň, – nebo zmrzneš!“ Vůbec se mně nechťelo, bylo mně v tom dółku příjemně, ale mysl začala pracovat. Zkoušel jsem otevřít oči, pohnout rukou, nic nešlo, tělo neposlouchalo. Pak jsem si vzpomněl – cukr. Mám v kapse větrovky cukr. To mi vtloukali do hlavy staří horalé, když viděli, jak se pouštím na hřebeny bez bato- hu. Tak teď se ukáže, jestli jsem ten sáček od mléka s cukrem nevozil zbytečně. Musím odhrabat sněž, rozepnout kapsu větrovky, do pusy hrst sněhu, rozpustit jednu kostku a pokusit se tu lepkavou kaši polknout. A znovu a znovu. A napatlat si obličej silnou vrstvou

krému, abych neomrzl. Všechno to šlo strašně pomalu, ale ruce i nohy postupně ztrácely tu olověnou tíži, vyhrabal jsem se ze závěje a hledal další tyč. Po chvíli jsem narazil na lyže zabodnuté ve sněhu a proházený tunel ke dveřím Výrovky. Tehdy to ještě byla malá, přízemní dřevěná boudička. Dopotácel jsem se do zakouřené místnosti, spoře osvětlené petrolejkou a prosycené rumovými výpary. Všichni na mě hleděli vyjeveně, byl jsem obrostlý ledem, upatlaný od cukrové kaše a bílého krému na opalování a nemohl jsem ani pozdravit, jak jsem měl pusku ztuhlou a hlasivky prochlazené.

Chlapi mi udělali místo na lavici u kamen, hned přede mnou přistály dvě sklenice s horkým grogem a pár oplatků, hodil jsem to do sebe a probral se po několika hodinách s cizím batohem pod hlavou. Od mužů s odznakem horské služby jsem se dověděl, že jsem vůl, ale i tak že vypadám o něco líp, než kdyby mě našli až při jamím tání. Mezitím už vánice ztratila na své síle, zlepšila se viditelnost a hoši v červených větrovkách mě vzali s sebou po větru dolů do Špindlu.

Našel jsem svůj autobus i batoh se svačinou, seděl jsem zase v teple a myslel na jediné: „Jak to, že jsem teď tady a ne pod sněhem u Výrovky? Kdo se mnou v té závěji zasloumal a poslal mě nazpět do života – a proč to udělal? Byl to snad ten Bůh, o kterém se píše v historických románech a o kterém jsem do té doby nikdy vážně nepřemýšlel? Ale nikdo jiný tam v té chvíli se mnou nebyl – a je-li to tak, pak je to

dobrý a milosrdný Bůh.“ Zaplavila mě velká, mocná vlna vděčnosti. Až mnohem později mi došlo, že to byl den, kdy začalo mé hledání. Den, kdy v bílé tmě zazářilo Světlo, které mě vytrhlo z ledového sevření.

Moje cesta ke Světlu byla ještě dlouhá, složitá, plná omylů a pádů. Další třicet let trvalo, než jsem odevzdal svůj život Pánu Ježíši, než jsem uvěřil já i celý můj dům. Ale to už je zase úplně jiná kapitola. I na ni dnes, s odstupem dvou desetiletí, rád a s vděčností vzpomínám.

*Pokoj vám, milí bratři a sestřičky.
Vladimír Chlumecký*

Jak daleko to máš ty?

● CO JSTE ZAŽILI

Červené auto

Říká se, že se člověku v jeho poslední minutě promítne v hlavě celý život. O svojí skutečně poslední minutě neměl ještě nikdo možnost hovořit z jednoho prostého důvodu – nebyla by poslední. Ale jsou chvíle, kdy v nás myšlenky opravdu běhají několikanásobně rychleji než za normálních okolností. Sebevraždy skokem z výšky (ti, co přežijí) údajně vypovídají o těch pár vteřinách letu jako o čase, kdy se jim honí v hlavě samé voloviny, a žádný film života, kterého se mnoho lidí obává. Něco takového mě naštěstí nepotkalo. Ale jednou se i u mě tok myšlenek rozběhl rychlostí více než bleskovou.

„Táto eště!“ Náš tehdy sotva čtyřletý Davídek odběhl od maminky a snažil se mi otevřít dlaň ruky, ve které bylo pár posledních kuliček pámelníku. Házení kuliček pod nohy měly všechny moje děti moc rády. Bavili jsme se jejich praskáním i celou cestu na kuželky. Jen co Pavla, která šla metr přede mnou, vstoupila na zelenou do vozovky, vyjelo velkou rychlostí ze zatáčky auto. Nabralo ji do boku, kde měl před chvílí hlavu David. Dál už to byl jeden zrychlený film v mojí hlavě. Během těch několika kotoulů, co letěla vzduchem, mně hlavou bleskly myšlenky, že takovejhle konec manželství si asi nikdo z nás nepředstavoval, kdo se bude starat o děti atd. Podařilo se mi také promyslet, co provedu s řidičem, až ho chytím pod krkem. Třešničkou na dortu v tomto adrenalinem okořeněném dni byla jízda sanitky, která odvážela manželku. V nejbližší zatáčce se jí otevřely zadní dveře a já s vytřeštěnýmma očima zíral, jestli nevyjede s lůžkem ven na silnici, jako se to povedlo J. P. Belmondovi ve filmu Velký šéf. Mne čekala ještě povinnost na místě sepsat protokol o nehodě. Davídek, vyplašený nejvíc z toho, že nestihneme kuželky, vyplazovali spolu s jedním policistou na sebe navzájem jazyk a občas to proložili dlouhým nosem. (A pak že policie nezvládá krizové situace!) „Jste pitomci, necháte plavat situaci, na které jste mohli vydělat pěkný prachy!“ Takhle komentoval naši nechuť podat trestní oznámení na viníka nehody můj tchán, špičkový právník. Nechtěli jsme nic, ale získali mnoho. I po deseti letech se s oním řidičem vídáme a naše vztahy jsou velmi přátelské. Dobrého kamaráda dnes hned tak jeden nenajde. „Příště mi polepte...“ Poněkud ostřejší vyjádření nevlast-

ního otce mojí manželky, kterým uzavřel naši debatu, nebylo nijak neobvyklé. On řekl své, my taky. On nás poslal někam a byl klid. Píši o něm v minulém čase, neboť se shodou okolností také stal po roce obětí autonehody. Jel s naším Davidem na výlet a při předjíždění cyklisty srazil se z protisměru jedoucím autobusem. Malý VW Golf neměl v souborji o nadvládu nad prostorem silnice žádnou šanci. Synka nám hasiči naštěstí vystříhali ze

zbytků auta živého a zdravého. Tchán zemřel v nemocnici.

Takovéto momenty moc nemusím. A jsem rád, že dnes o nich mohu v klidu psát. O své poslední minutě už ale nenapíšu nic. Nicméně se tohoto okamžiku neobávám. Jako křesťan vím, co mě čeká, a jestli se mi v hlavě připomene celý můj život, tak taky dobře. Alespoň se snad dozvím, kdo mi kdysi sebral ve škole moje malé červené autíčko, co jsem krátce předtím dostal k Vánocům.

Pavel Rosecký

● NA CO SE DÍVÁME A CO SI ČTEME

Čtyři minuty

Německé filmy mne nikdy moc nebavily. Nuda, upachtěnost a malá živelnost byly vlastnosti, pro které jsem je přestal vyhledávat. Čtyři minuty jsou ale důkazem, že Němci dobrý film natočit umí. Snímek režiséra Chrise Krause je totiž všechno možné, jenom ne nudný, upachtěný a už vůbec ne málo živelný.

Bývalá vynikající klavíristka Traude Krüger (Monica Bleibtreu) vyučuje již šedesát let hru na klavír a hudební teorii v ženské věznici. Už si pomalu přestává být jistá smysluplností svého poslání a často o své psychicky náročné práci říká: „Jsem tady jen proto, abych to všechno vydržela.“ Její život se začne od základů měnit, když má začít vyučovat nezvladatelnou, agresivní a zpočátku uzavřenou Jenny (Hannah Herzsprung). Jenny, odpykávající si trest za brutální vraždu otce svého přítele, je pro svou agresivitu krajně neoblíbená a ani Traude se s ní nechce zpočátku zabývat. Když ale zjistí talent své svěřenkyne, pustí se do spolupráce. Nastolí tvrdá pravidla, která vzpurná Jenny dodržuje jen s krajní nechuť, nebo vůbec. Mezi těmito dvěma ženami začne okamžitě docházet k ostrým a výjimečně i fyzickým konfliktům. Přesto mezi sebou dokáží navázat jistý vztah důvěry a začnou se jedna druhé otvírat. Na povrch tak vyplave temnější minulost Traude Krüger i fakt, že Jenny brutální

vraždu na sebe vzala za svého přítele, který ji poté těhotnou opustil.

Protože Jenny ještě není dvacet jedna let, má možnost se účastnit klavírní soutěže pro mladé talenty. Její učitelka u vedení věznice prosadí po mnoha námitkách podporu. Vrchní dozorce i některé vězeňkyně háží ale Jenny stále klacky pod nohy, až se jim podaří dosáhnout zákazu jejího hraní ve věznici i startu v soutěži. Troude se v posledním pokusu zachránit mladý talent odhodlá k zoufalému kroku: zkusí dostat Jenny alespoň na chvíli na svobodu nelegální cestou.

Přestože téma není nijak originální (např. moje oblíbené Vězeňské Blues), je zpracované v divácky atraktivní podobě. I když střihy jednotlivých scén jdou na můj vkus moc rychle za sebou a vstupy do minulosti Traude Krüger v takovém množství působí občas rušivě, film jako celek ve mně zanechal tak hluboký dojem, že se to v posledních letech žádnému jinému nepodařilo. Snímek nepatří mezi oddychovky a vyžaduje cele pozornost diváka. Na ČSFD má vysoké hodnocení těsně pod hranici osmdesáti procent. DVD se dá sehnat v ceně do sta korun. A je to dobrá investice. Jen závěrečný koncert jsem si pouštěl již několikrát. Tato originální kombinace černošské hudby s klasikou uchvátí jistě i největší odpůrce poslechu vážné hudby. Vážným zájemcům mohu nabídnout i legální nahrávku z televize.

Pavel Rosecký

Zveme Tě na setkání s našimi misionáři

Jirkou a Katkou Dohnalovými
a jejich dětmi

v sobotu 30. dubna
10:00-14:00
ve sborových prostorách na Palmovce

ZMĚNA ČÍSLA ÚČTU

Protože u našeho současného účtu u ČSOB jsou výrazně zpoplatněny příchozí platby a poplatky za vedení účtu jsou proto poměrně vysoké (v roce 2009 okolo 20 000,- Kč a v roce 2010 okolo 15 000,- Kč), rozhodli jsme se změnit typ účtu pro příchozí platby. Na nově používaném účtu jsou příchozí platby bez poplatků a ihned úročené vyšší procentní sazbou.

Prosím proto všechny, kteří zasíláte desátky a dary bezhotovostně, abyste je zasílali na účet číslo

223775399/0300.

Variabilní symboly zůstávají beze změny. Starý účet dále funguje, a pokud některé platby dojdou ještě na něj, nedojde k jejich ztrátě ani chybnému zaúčtování.

Mrzí mě, že některým z vás přidělovám administrativu a děkuji za vaši ochotu a pochopení tohoto opatření.

Lubomír Ondráček

Křesťanské
společenství
Praha

Sborová databáze

Z důvodu předávání informací a komunikace s členy sboru jsme nechali vytvořit speciální program, v kterém je vedena databáze členů sboru. Program je zabezpečený, aby se ke kontaktům nedostal někdo nepovolaný. Sborová kancelář je závislá na datech dodaných z jednotlivých regionů. Na počátku roku při zasílání dopisu členům sboru e-mailem a minulý měsíc při rozesílání potvrzení o darech poštou se mnoho e-mailů resp. dopisů vrátilo díky chybné adrese. Pokud jste změnili e-mail nebo se přestěhovali, obraťte se prosím na vedoucího regionu a tyto údaje opravte. Pomocí někdy také je, pokud je v databázi vaše aktuální číslo mobilního telefonu.

Děkuji za spolupráci.

Lubomír Ondráček

**24 hodin
na maximum**

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE
KŘESŤANSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

PŘÁTELSTVÍ | ZÁBAVA | MODLITBY | WORKSHOPY | CHVÁLY | ČAJOVNA

29. - 30. 4. 2011 KUTNÁ HORA

HLAVNÍ HOSTÉ:
JAKUB LIMR (HRADEC KRÁLOVÉ) SAŠA ŠTĚPÁNOVSKÝ (KUTNÁ HORA)

CENA: 190 Kč (VČETNĚ UBYTOVÁNÍ)
EMAIL: 24@KAES.CZ WEB: WWW.24.KAES.CZ WWW.FACEBOOK.COM/24HODIN

Aglow

mezinárodní a mezidenominační sdružení žen

zve na další setkání, které se koná **25. 3. 2011 v 18 hod.**

v „kavárně“ ve dvore, Soukenická 15 (CB)

svědectví: sestra Míla Kotoučková, CB

■ Hodným a nekonfliktním lidem pronajmu zařízený pokoj 20m² v centru na Praze 1. Ale možno nastěhovat i vlastní nábytek. Pokoj je koncipován pro 2 osoby za 6tis + 1500 na služby (vodu, elektřinu a plyn). Volejte Jirku 603503114

**GALERIE
PERLA**
Jánský vršek 15, Praha 1

Email: galerie.perla@seznam.cz
Telefon: 775 487 030 (Jana Potťajová)
Web: www.galerieperla.cz

Luděk Tichý
OBRAZY A OBJEKTY

Srdečně vás zveme na zahájení
výstavy ve čtvrtek 3.2. v 17 h.
Potrvá do 30.3. 2011

otevřeno:
po - pá 11 - 18 hod
so - ne 14 - 18 hod

ZVEME VÁS SRDEČNĚ DO GALERIE PERLA

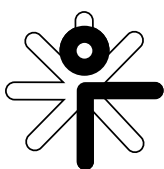
(Jánský vršek 15, Praha 1),
místa speciálně otevřeného pro Boží umění, pro ty, kteří se k němu chtějí přiblížit, nebo pro ty, kteří ho dělají, aniž by to zatím tušili, místa otevřeného pro evangelizaci.

**Nyní je možno se seznámit s dílem sochaře
a malíře pana Luděka Tichého.**

Výstava potrvá až do 30. 3. 2011.

Za galerii – Josefa Potťajová, KS Střed

● OZNÁMENÍ

Mládež
KS Praha

WWW.MLADEZPRAHA.KAES.CZ

Křesťanské společenství mládeže

Č.ú.: 186564276/0300, v.s. 682102

DOROST

(12-15 LET)

středy

17:00-19:00 hod

více info

Maruška Bukáčková
775 641 671
marie.b@email.cz

POROST

(15-18 LET)

úterky

17:30-19:30 hod

více info

Štěpánka Bláhová
777 576 530
spetanka@seznam.cz

ODROST

(18-25 LET)

pondělky

18:30-21:00 hod

více info

Michal Klesnil
737 984 138
michal.klesnil@kaes.cz

KSM o. s. ve spolupráci s mládeží KS Praha a Teen Challenge
zve všechny ve věku 12 až 26 let na

Velikonoční Go Camp

akce se koná v termínu
20. – 24. 4. 2011
v Centru dětí a mládeže
Teen Challenge na Žižkově

je to jedinečná příležitost sdílet
evangelium s těmi, kdo ho ještě
neznají pomocí slov, tanců,
scének, písniček, her s dětmi
a teenagery, být pár dní
s dalšími mládežníky
a také možnost prakticky
pomoci na stavbě nového
domu pro centrum

podrobnější info najdete
na www.mladezpaha.kaes.cz
nebo u Rút Vávrové
(775223497
rut.vavrova@gmail.com)

šestá

večerní setkání pro mladé, kde to žije!!!

pramen vděčnosti

13.3.2011 v šest hodin
ortenovo náměstí 34, škola TGM
praha 7

vstup zdarma!

hudba-video

tanec-scénky

nápojový bar

křesťanské společenství praha

www.mladezpaha.kaes.cz/sesta

724435309 - dita frantíková

SBOROVÉ BOHOSLUŽBY

6. 3.

KD Ládví 15:00

Hudební skupina: region Střed pod vedením Mirka Hoblíka
Kazání: Sue Bavisterová – Církev

3. 4.

KD Ládví 15:00

Hudební skupina: region Východ pod vedením Petra Homolky
Kazání: Petr Kácha - Neboť jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků.

14. 3.

SBOROVÁ MODLITEBNÍ
od 18:00 – 19:30

Není-li uvedeno jinak, konají se sborové akce na adrese sboru.

Milí sourozenci,

*protože se blíží **SCÍTÁNÍ LIDU**, je vhodné v odpovědi na otázku o vyznání napsat správný (oficiální) název církve, do které patří náš sbor: **Církev Křesťanská společenství.***

Redakce

● INFORMACE O REGIONECH

Čísla u kolonky Počet členů znamenají: dospělí/pokřtěné děti do 18 let/nepokřtěné děti

ČERNÝ MOST

Vedením pověřen: Pavel Louthan

Shromáždění: Ne 10:00, Komunitní centrum – Motýlek, Vlčkova 1067, Černý Most, (vchod z ul. Bouřilova, 2 min. od metra Rajská zahrada)

Počet členů: 28/14/18

Vyškrtnutí: Aleš a Štěpánka Kuchynkovi s dětmi Ester, Sára, David, Lukáš, Filip, Eliška

SEVER

Pastor: Tomáš Božovský

Shromáždění: Ne 9:30, ZŠ TGM, Ortenovo náměstí, Praha 7

Počty členů: 107/24/46

ZÁPAD

Kolektivní vedení: Mirek Bálek, Luboš Ondráček, Richard Roušal, Petr Žůna

Shromáždění: Ne 15:30, Komunitní centrum v Nových Butovicích (stanice metra Hůrka)

Počet členů: 51/10/24

STŘED

Pastor: Mirek Hoblík

Shromáždění: Ne 10:00, Strašnické divadlo, Solidarity 53, Praha 10

Počet členů: 88/17/52

PALMOVKA

Pastor: Martin Čunek

Shromáždění: Ne 10:00, Na Žertvách 23

Počet členů: 82/15/28

Vstup: Martin Augustin, Jakub a Jana Jeršákoví

JIHOVÝCHOD

Pastor: Zdeněk Rašovský

Shromáždění: Ne 10:00 (9:45 modlitební), Komunitní centrum Matky Terezy, boční vchod (vpravo od hlavního vchodu), U Modré školy 2337/1 (metro Háje)

Počet členů: 45/2/27

VÝCHOD

Pastor: Otakar Kunzmann

Shromáždění: Ne 16:00, Na Žertvách 23

Modlitební: každou neděli (kromě první v měsíci) od 15:00 v knihovně ve sborové budově

Počet členů: 74/12/15

JIH

Pastor: Miloš Poborský

Shromáždění: Ne 10:00 (modlitby 9:30), KC Novodvorská, Novodvorská 1013/151

Modlitební: v Ne 18:00 hod – Dáša Blažková, Slepá I/14.

Počet členů: 51/5/24

SBOR

**KŘESŤANSKÉ
SPOLEČENSTVÍ PRAHA
IČ 73631043**

Korespondenční adresa

Sbor Křesťanské společenství Praha
na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Kontakt

tel./fax: **284 822 294**

e-mail: paha@kaes.cz

<http://paha.kaes.cz>

Účet

Sbor Křesťanské společenství Praha
ČSOB, pobočka Praha 1,
Václavské nám. 32

nové číslo účtu.: **223775399/0300**

konst. s.: **0558**

var. symboly:

01694	desátky	Sever
02694	desátky	Jihovýchod
03694	desátky	Palmovka
04694	desátky	Černý Most
05694	desátky	Západ
07694	desátky	Střed
08694	desátky	Jih
09694	desátky	Východ
910	stavební fond	
682103	Angel Lama	
682120	Izrael a Církev	

SBOROVÝ DOPIS

Vydavatel:

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00, Praha 8

Vychází pro vnitřní potřebu sboru.

Šéfredaktor: Anna Slobodová,

e-mail: sd@kaes.cz

Redakční rada a redakce:

Tomáš Božovský, Anna Slobodová,

Pavel Rosecký, Johana Dittrichová

Sazba: APEO / Olga Hrdinová

Příjem článků:

písemně na adresu sboru nebo na e-mail

sd@kaes.cz

Uzávěrka:

Vždy k 10. předchozího měsíce.

Doporučená cena: 15 Kč

Příští číslo vyjde v neděli 3. 4. 2011